

Van Hove regisseert Zomergasten

In de laatste *Zomergasten* kon Janine Abbring weinig anders doen dan luisteren.

Een regisseur blijft een regisseur. Ook als hij wordt geïnterviewd. Ivo van Hove was de laatste van een degelijk seizoen *Zomergasten*. “Wordt dit ook toneel?” vroeg Janine Abbring in de eerste minuten. Van Hove lachte minzaam. Hij zag wel parallellen.

Dat gold al snel, ook voor Lips. Die constateerde dat Abbring deze avond bijna thuis had kunnen blijven. Van Hove, berucht als controlfreak in het repetitielokaal, had zich minutieus voorbereid. Hij wilde vertellen over het ontdekken van je talent in het leven, graven in je zelf en zoeken naar echtheid.

Boeiend was het zeker. Sterker: Lips hing aan zijn lippen toen hij vertelde over regisseur George Stevens die de gruwelen van Dachau filmde of over de finesses van de schrijfkunst van Shakespeare. En toen moesten Van Hoves tranen om David Bowie nog komen.

Maar doordat hij weigerde regie over te dragen, degradeerde hij Abbring wel van ondervraagster tot omroepster. Van Van Hove kreeg Abbring weinig meer te doen dan de fragmenten aankondigen en parafraseren wat hij zojuist had gezegd. Abbring probeerde het wel, maar kreeg hem niet uit evenwicht: “Jouw verhalen eindigen precies waar je wilt dat ze eindigen. En nooit verder.”

Het paste wel bij de afslag die *Zomergasten* de laatste jaren heeft genomen. Was het eerder nog aan de interview-

wer om met hulp van tv-flarden de puzzel van de gast in elkaar te leggen, zeker onder Abbring is *Zomergasten* een reeks tv-colleges geworden. Dit seizoen over onder meer misdaad in Nederland (door John van den Heuvel) en de Zuid-Amerikaanse politiek (Nina Jurna).

Is het daardoor een minder programma geworden? Zeker niet. Of je ervan houdt, is een tweede. Van Hove noemde zijn toneelstukken ‘geprogrammeerde emoties’. Hij wint er terecht vele prijzen mee, maar in interviews is onvoorspelbaarheid spannender om naar te kijken.

hanlips@parool.nl

→ *Zomergasten*, NPO 2.